

Persoana Duhului Sfânt

Persoana Duhului Sfânt

Duhul Sfânt este într-adevăr o PERSOANĂ așa după cum sînt Tatăl și Fiul. Și El este cu adevărat Dumnezeu. Petru putea spune lui Anania: Pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt?... N-ai mințit pe oameni ci pe Dumnezeu" (F. Ap. 5.3-4). Și totuși Duhul Sfânt se deosebește de Tatăl și de Fiul.

De exemplu, la instituirea botezului spune: "... și botezîndu-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfînt." (Mat. 28.19) Cînd spun Duhul Sfînt este o PERSOANĂ, exprim prin aceasta, că El nu este numai o influență, sau numai o putere care vine de la Dumnezeu și prin care noi într-o anumită măsură, sîntem influențați și conduși, ci El, Duhul Sfînt este cu adevărat o PERSOANĂ, care hotărăște, conduce, vorbește și se întristează (Ioan 16.13-14), ori O influență nu vorbește, nu ascultă și nu se întristează.

În Faptele Ap. 13 găsim scris că pe cînd slujeau și posteau Duhul Sfînt le-a spus: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat." (13.2) Desigur că la rîndu-i Duhul Sfînt exercită o mare și o puterernică influență, însă El este mai mult decît o influență. El este o Persoană adevărată care LUCREAZĂ și care ÎMPARTE fiecăruia darurile Sale, DUPĂ CUM VOIEȘTE (1. Cor. 12.11).

Aceste lucruri nu le poate face o influență, ci o ființă vie care are voință și putere. Cînd Scriptura vorbește de Duhul Sfînt, întrebuițează și pronumele personal „EL", pronume care nu poate fi întrebuițat pentru o influență.

Despre venirea Fiului pe pămînt citim: „Cuvîntul s-a făcut trup și a locuit printre noi." însă nu este spus același lucru despre Duhul Sfînt. El n-a venit în trup și în înfățișarea Sa n-a fost găsit ca un om, și totuși aici pe pămînt, El este o PERSOANĂ CARE LUCREAZĂ. Fiul, a doua persoană a Dumnezeirii a fost găsit ca un om. Despre Domnul Isus se putea spune: „Că ei l-au văzut cu ochii și L-au pipăit cu mîinile."

El locuiește în oamenii care au fost curățiți de păcatele lor prin Sîngele lui Isus Hristos. În El și PRIN El, lucrează Duhul Sfînt pe pămînt și lumea a priceput că în cei credincioși era un alt Duh. Și ca să înlătore pe Duhul Sfînt din lume, ei au început cu omorîrea lui Ștefan, căutînd prin aceasta să nimicească locuințele Duhului. Ei însă n-au putut omorî pe Duhul Sfînt și nici să-i smulgă ceea ce El poseda (Faptele Ap. 7.51,55,59). Domnul Isus a spus: „El va rămînea cu voi pînă în veșnicie."

Mai departe vedem că Duhul Sfînt nu venise sub forma de azi, pe pămînt, datorită cărui fapt, Domul Isus spunea ucenicilor Săi: "vă este mai de folos să Mă duc Eu, Mîngîietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și cînd va veni El...." (Ioan 16.7-8)

S-ar putea spune astfel de cuvinte pentru cineva care nu există? Dar, se pune și întrebarea: „Nu era Duhul Sfînt pe pămînt?. Nu citim noi în prima pagină a Bibliei: „Și Duhul lui Dumnezeu plutea pe deasupra apelor". Și David se ruga: „Nu lua Duhul Tău de la mine!", etc.

În acel timp, înainte de Rusalii, Duhul Sfînt lucra parțial din cer pe pămînt. Domnul însă avea în vedere ca Duhul Sfînt să se coboare din cer și să locuiască în cei credincioși, construind Adunarea Sa. Între LUCRAREA și LOCUIREA Duhului Sfînt este o mare deosebire. Dumnezeu venea la om în Eden, însă nu locuia acolo. În toate timpurile Duhul a lucrat pe pămînt, însă numai de la Rusalii a locuit El aparte în cei credincioși. Vechiul Testament ne arată că Duhul Sfînt cobora în diferite timpuri și peste unii oameni, ca să-i facă destoinici pentru anumite însărcinări și lucrări. Citim că Duhul a venit peste Otniel peste Ghedeon, peste lefta (Jud. 3.10; 11.29), peste David, peste Saul, etc.

În contrast cu toate acestea, Domnul Isus spune: „El va rămînea și va fi cu voi." Romanilor, apostolul le spune că: „Duhul Sfînt locuiește în ei." (Rom. 8.11, vezi și 1 Cor. 6.13). Ce mare deosebire este între aceste mici cuvinte: "PESTE" și „ÎN". Aceste mici cuvinte arată deosebirea dintre credincioșii Vechiului și Noului Testament. Luăm ca exemplu pentru aceasta o barcă cu vâsle și una cu motor. O barcă cu lopeți, pentru ca să meargă, are nevoie de o putere care nu este în ea însăși, ci vine din afară. O barcă cu motor, dimpotrivă, n-are nevoie de o putere din afară, ci pe ea o poartă puterea care este în interiorul ei. Ea poate merge pe vînturi, pentrucă ea are o putere în interiorul ei Așa venea Duhul Sfînt peste oamenii din Vechiul Testament: „Oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînați de Duhul Sfînt". (2 Petru 1. 21), în timp ce credincioșii de azi au Duhul Sfînt ca o putere, pe care o poartă în inimile lor.

Înainte de săvîrșirea lucrării de mîntuire, era cu neputință ca Duhul Sfînt să coboare din cer și să-și facă locuință în oameni. Mai întîi trebuia ca Hristos să fie proslăvit, așa cum citim în Ioan 7.39: „Căci Duhul Sfînt nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit", și mai tîrziu Domnul spune ucenicilor Săi: „Vă este de folos să Mă duc..." (Ioan 16. 7).

Cineva poate spune însă că Duhul Sfînt s-a pogorît din cer sub formă de porumbel, venind peste El. Da, Domnul Isus a fost singurul CURAT peste care a venit Duhul Sfînt și peste care a putut rămînea. Acesta era un semn pentru Ioan Botezătorul, prin care el putea cunoaște pe Domnul Isus. În Ioan 1.32-33 citim: „Am văzut Duhul pogorîndu-se din cer ca un porumbel și oprindu-se peste El. Eu nu-l cunoșteam, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: „Acela peste care vei vedea Duhul pogorîndu-se, este Cel ce botează cu Duhul Sfînt." Porumbelul găsise în Domnul Isus un loc de odihnă pentru piciorul său. Acest fapt ne amintește de porumbelul lui Noe din zilele potopului (Gen. 8), care a venit de două ori înapoi în corabie. Scriptura ne spune: „N-a găsit nici un loc ca să-și pună piciorul."

Corbul însă, pe care l-a trimis Noe, nu s-a mai reîntors; el a găsit destule cadavre, care i-au fost o hrană plăcută. Corbul este chipul duhurilor necurate. Nu tot așa a fost cu porumbelul care este chipul curățeniei și a blîndeței. El nu a găsit loc de odihnă în cadavrele celor uciși prin potop, așa cum a găsit corbul.

Cînd porumbelul s-a întors a doua oară, el avea o frunză de măsline în cioc. Aceasta era mărturia unui nou început. A treia oară porumbelul nu s-a mai întors. El a găsit un loc de odihnă pe pămînt, pe temeiul vieții noi al învierii. Aceasta vrea să ne spună că numai pe baza unei învieri din morți la o viață nouă este posibil ca Duhul Sfînt să-și găsească locul unde poate să locuiască.

Deși Duhul Sfânt se mișcă 4000 de ani peste o lume de morți duhovnicești în păcate (Efes. 2.1) totuș a putut să impresioneze și să înzestreze cu putere și pe cei dreapți și pe cei nedrepți. Cum avem pe David ca împărat și proorocii tot așa avem pe Saul ca împărat și pe Balaam ca prooroc care duce poporul în rătăcire, dar în niciunii Duhul Sfânt n-a putut să locuiască. După trecerea acestor 4000 de ani s-a arătat ceva nou pe pământul acesta. Al doilea om din cer a venit pe pământ (1 Cor. 15.47). El este cel dintâi născut din toată zidirea (Colos. 1.15) care nu a cunoscut păcat. Peste El a putut să se pogoare porumbelul și să rămână peste El. El este frunza de măslin care însemnează începutul unei creațiuni noi. El este primul Om într-o lume de păcate și fărădelegi în care a putut să locuiască Duhul Sfânt.

Dar este posibil ca să mai existe oameni în care să locuiască Duhul Sfânt: Dezlegarea acestui secret constă în prețul cel scump de răscumpărare a sîngelui Domnului Isus, Fiul lui Dumnezeu. Sîngele Lui ne curățește de orice păcat. (1 Ioan 1.7). Prin jertfa aceasta săvîrșită odată pentru totdeauna sîntem făcuți desăvîrșiți devenind în acest fel Templul Duhului Sfânt. Ce mare este harul lui Dumnezeu!

Dacă locuirea Duhului Sfânt ar depinde de credincioșia noastră, atunci de mult l-am fi dat afară, l-am fi înlăturat. Locuirea Duhului Sfânt în noi nu este rezultatul lucrării noastre, ci este rezultatul lucrării Lui. Prezența Duhului Sfânt nu depinde de noi, nici fiindcă sîntem credincioși, ci fiindcă Domnul Isus a săvîrșit mîntuirea noastră și El este proslăvit la dreapta lui Dumnezeu. De aceea Domnul a putut spune că El rămîne LA noi și ÎN noi pînă în veșnicie (Ioan 14.16-17). Slăvit să fie Numele Lui!

Înainte ca Domnul să plece de la ai Săi, a spus: „Nu vă voi lăsa orfani voi veni la voi.” (Ioan 14.18). Domnul a venit la ucenici în dimineața învierii și chiar pînă în ziua revenirii Sale nu sîntem orfani. Primul capitol din Faptele Apostolilor ne arată cum a părăsit Domnul pământul, plecînd la cer și chiar în capitolul al doilea găsim pogorîrea din cer a celeilalte Persoane din Dumnezeire, a Duhului Sfânt, ca să rămînă și să locuiască în noi. Nu trebuie oare ca aceste lucruri să umple inima noastră de adorare?

Începînd din ziua Rusalilor, cererile pentru a primi Duhul Sfânt nu-și mai au locul. Asemenea cereri își aveau rostul lor înainte de Rusalii, înainte de a se pogori Duhul, dar după aceea nu mai au sens. Credincioșii, care azi se mai roagă pentru venirea sau pogorîrea Duhului Sfânt, aceștia trec peste adevăr și Domnul le spune: „Vă rătăciți pentru că nu cunoașteți Scripturile și nici putera lui Dumnezeu.” O asemenea cerere este ca și cum un ucenic al Domnului Isus ar fi rugat pe Dumnezeu Tatăl, ca să trimeată pe Mesia. Ceilalți ucenici ar fi răspuns aceluia: „Nu crezi tu că Domnul care este cu noi este Mesia?”. Cînd Dumnezeu ne spune în Cuvîntul Său că ne-a dat Duhul Sfânt, ne-a dat ungerea (1 Ioan 2), ne-a sigilat și ne-a dat arvuna Duhului în inima noastră (1 Tes. 4. 8, Efes. 1. 13-14), cum putem noi oare să-l mai cerem Duhul, cînd ar trebui să-l mulțumim pentru ceea ce ne-a dat?

Noi nu ne rugăm PENTRU Duhul Sfânt, ci prin Duhul Sfânt. În loc de a ne ruga pentru pogorîrea Duhului (cum din neștiință fac unii), noi mulțumim pentru darul Duhului Său care ne călăuzește în TOT adevărul (Ioan 16. 13) și ne ajută în slăbiciunile noastre. (Rom. 8.26).

Putem noi primi Duhul Sfânt fără să-L cerem?

Să cercetăm ce ne spune Scriptura în privința aceasta. Apostolul Ioan scrie că NU cei ce se ROAGA PENTRU DUHUL, ci cei ce cred în Domnul Isus, PRIMESC Duhul. Un om poate să se roage a primi Duhul Sfânt fără să creadă în Domnul Isus, însă nimeni nu poate crede în Domnul Isus fără să fi primit Duhul Sfânt. Apostolul Petru a predicat în ziua Rusalilor, pocăința și iertarea păcatelor și a adăugat: „ ... ȘI VEȚI PRIMI DARUL DUHULUI SFÎNT.” (F. Ap. 2.38). Pocăința și iertarea păcatelor trebuie să aibă loc înaintea primirii Duhului Sfânt. Apostolul Pavel amintește efesenilor (cap. 1.13-14) că după ce au auzit Cuvîntul Adevărului (Evangelia) și după ce au crezut au fost pecetluitți cu Duhul Sfânt făgăduit. În acest loc din Scriptură, ap. Pavel ne arată adevărata ordine a lucrărilor:

1. Ei au auzit Evanghelia
2. Au crezut
3. Au primit Duhul Sfânt

Aceste mărturii apostolice sînt în deplină armonie și cu rînduielile lui Dumnezeu din Vechiul Testament. Leprosul trebuia să fie mai întîi adus la preot și după aceea să fie stropit cu sînge și preotul numai după aceea să pună untdelemnul pe cel ce se curățise de lepră. (Levit. 14.1-18). Untdelemnul este simbolul Duhului Sfânt.

Cu toate aceste clare mărturii că Duhul Sfânt îl primim prin credința în Domnul Isus, unii ne prezintă izolat textul din Luca 11. 13: cu atît mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce i-l cer!" Sîntem bine încredințați că toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu (2 Tim. 3.16; 2 Petru 1.21), căci nicio prorocie din ea nu se tîlcuiește singură (2 Petru 1.20) și deci nu pot fi contraziceri între texte. Legînd textele din Faptele Ap 1.14 și acesta din Luca 11.13 am putea spune că n-ar fi fost o greșeală ca ucenicii Domnului și ceilalți împreună cu ei să fi pus în rugăciunile lor și ceva privitor la primirea Duhului Sfânt, deoarece El nu fusese dat.

Domnul Isus a spus însă ucenicilor că EL VA RUGA (nu ei) pe Tatăl să le trimeată un Mîngăietor. Ei trebuiau doar să AȘTEPTE acolo făgăduința aceasta sfințită. (Faptele Ap. 1.4). Și credem că ucenicii au înregistrat și s-au conformat spuselor Mîntuitorului lăsîndu-ne și în felul acesta un exemplu de urmat. Considerăm că rugăciunea pentru primirea Duhului Sfânt își are rostul după ridicarea Adunării și totodată a Duhului Sfânt. Astăzi trăim în timpul harului și mulțumim Tatălui cîresc că în Fiul Său avem TOTUL DEPLIN (Colos. 2. 10) deci și Duhul Sfânt.